

MEINE
AEG

Millele sa ehitad?

Iga inimene on ehitaja. Elu iseendast polegi muud kui lõhkumine ning ehitamine. Vanad stiilid heidetakse kõrvale, lõhutakse maha ebasoodsad elanud, et püstitada moodsamaid, ajale vastava- maid. Waatamata sellele, et paljude ehitajate plaanid ning waated lahtu lähewad, ühendab neid siiski üks soow, et hoone, mille kallal nad waewa näewad, wõiks panna vastu kõigile tormidele, ning pakkuda warju rasketel aegadel. Kuid tihti juhtub, et torm ning weji lõhuvad tehtud töö ja isegi kõige moodsamad ehitused langewad rujukeks. Meeleheitel seisawad siis ehitajad oma unistuste wameil. On tehtud tööd, nähtud waewa ja kantud hoolt ning ometi oli see kõik ainult tühi töö, asjata pingutus.

Milles seisab siis õieti nende ehituste nõrkus?

Igakuks, kes wähegi ehitustega tegemist on teinud teab, et iga hoone vajab kindlat alusmüüri. Soopis kõrwaline asi on maja enese wälimus. Kas ehitus on suur wõi wähike, puust wõi kivist, ilustatud wõi mitte, see kõik on ainult wõimaluse ning maitse asi. Kristus wõrdleb ühes tähendusfönas kahte ehitust. Ta ei kõnele sugugi nende majade wälimusest, kuid mida ta eriti rõhutab, on alus. Esmine neist oli ehitatud tugewale, kallusele piinale. Küll mäsjas torm ja peksid wihased lained, aga see maja ei kõikumud. Sellewastu teine hoone, mille alus liiwale rajati, kaotas peatjelt waimase toe ning langes jaagiks mäsjawatele loodusjõududele.

Waimulikud elus wõime rääkida ehitamisest kui iseloomu kaswatamisest. On inimesi, kes õppimise teel on omandanud juuri teadmisi, kuid kes siiski elutormides hukkuvad, sest et neil puudub kindla-juunaline iseloom. Teisi on, kes mitmesugustel juhtiwatel kohtadel tegutsewaid, olles rikastatud suurte waimuannetega. Inimesed austajid neid. Mõeldi et nad kaljukindlad on ja ialgi ei lange. Ja korraga, täiesti ootamatult, wõib olla mingi- suguse tormi puhul elus, tekkisid nähtawad praod elumüüridesse ja kogu hoone warises kokku.

Kiisugused ehitajad ehitajid küll ilusad hooned, aga neil puudus alus — kindel, wäljaarendatud iseloom.

Millele peatjime ehitama enda eluhoone?

Apostel Paulus ütleb: „Sest teist alust ei wõi ükstei seada, kui aga see, mis ju seatud on, see on Jeesus Kristus.“

Miks wõib siis just Kristus olla meile aluseks, eeskujuks? Mitte sellepärast, et ta oleks wäliselt suurepärasema ning ilusama waimse kaja ehitanud. Tema koda oli lihtne. Inimestele see ei meeldinud, waid nad pöördusid temast põlastusega ära, (waata Jes. 53, 3) kuid sel fojal oli alus, oli iseloom, mis on seisnud kõigis tuultes ning tormides tuhandeid aastaid. Ta oli harjutanud kannatust ning wastupidamust. Tema ise tundis ennast, süwenes endasse ning elas läbi käjusöna: armasta ligimist kui iseennast. Igal juhul lubas ta Jumala Waimul oma südame tunnustuse läbi märku anda. Wälides elusaatust ei proowinud ega kahelnud ta kaua, waid oli walmis, raskustele waatamata, oma parima äratundmise järele tegutsema. (Matt. 4, 8—10). Kõikwõetult: ta oli iseiseiw inimene — ta oli jumal-inimene. Sellepärast wõis ta kõigis raskustes welda, kui isegi ta paremad sõbrad ta maha jätsid: „Ja mina ei ole mitte ükski, sest isa on minuga.“ Julgustades ütles ta oma argadele järeikäijatele. „Olge julged, mina olen maailma ära wõitnud!“ Meed, kes maailma on ära wõitnud, seisawad kõrgemal temast ja wõiwad erapooletult walitseda ennast ning elu.

Kiisuguseid iseloomu, terweid inimesi, otsib ja tarwitab tänapäewane maailm, sest nad ei tunne tööpuudust ega elutüdimust. Neil on alus, millele wõib püstitada mälestusmärke, mis maies elus ei kao, waid lord taewas leitakse.

Kristuse kaju on seisnud juba ligi 2000 aastat. Kui kaua ja misuguseks seisab sinu mälestus? On sinu ilmawaade rajatud kõikumatuks alusele, mis siis seisma jääb, kui kõik maine kõigub? Rahkudes elust wõtame siit kaasa ainult iseloomu. Kõik muu jääb meist maha.

Ees seisab meil jällegi uus aasta oma probleemidega — muredega, raskustega, kuid ühtlasi ka wõimalustega alustada, ehitada, kindlustada. Püüame seepärast kindlale alusele ehitada, siis on sel püsi. See õnnestub meile aga ainult siis, kui waatame Kristusele, kes meil elu ja „usu ülenur jaatja ja lõpetaja on.“

Ar. L.

Meie Aeg

5. aastakäit.

Viidage aega talts!

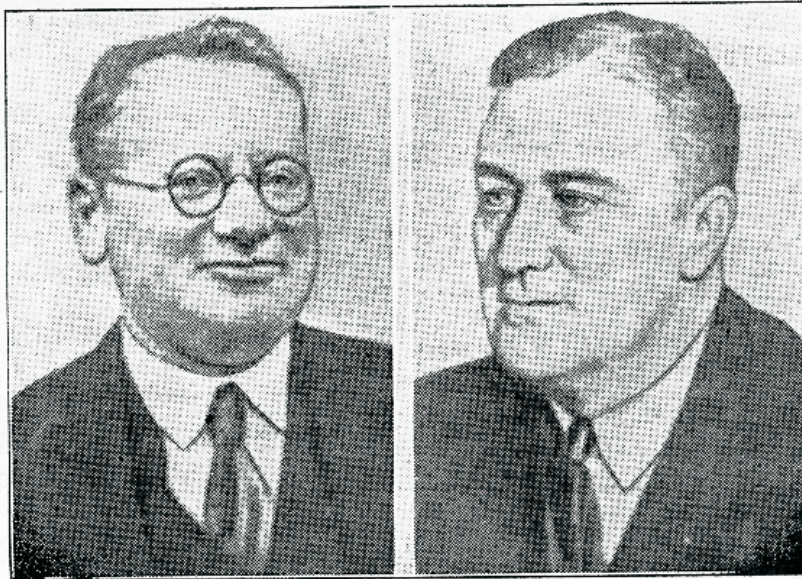
Nr. 1.

Gõda rahu ajal.

Maailm relvastub hoogsalt ja räägitakse tulevaste sõjast. Rahwaste juhid kardavad kokkupõrkeid, jst nad teavad, et see tähendaks tsivilisatsiooni ja kultuuri kokkuvarisemist. Kas sõda on tuleviku asi? Kuidas on lugu tõepoolest maailmas?

Me loeme igapäew niinimetatud valuuta- ja

ettevõtted. Riisugused olukorrad viitavad paljud meeleheitesse, õnnetusse ja wabaturma. Valuuta- ja majandussõja moraalne mõju on kahjulik. See sõda mõjub otseselt maritsew, peidetud mürg. See wapustab niihästi ühiku kui ka terve ühiskonna, riikide ja rahwaste olemasolu kõlblikud ja majanduslikud põhialused. Valuuta- ja majandussõjad

S. S. S. R. wäliskommissjar Litwinow ja Ameerika president Roosevelt.

tollisõdadest. Nii näiteks on äge wõitlus ja sõda dollari, naela ja frangi wahel. Ja, mis see tähendab? Enamjagu inimesi mõtleb, las nad sõdiwad, see ei puutu meisse, peaaft, et meil on rahu. Kuid see on väga liihinägelik ja pinnapealne otsus. Valuuta- ja tollisõda on tõeliselt sõda. Seda sõda ei peeta küll kahurite, kuulipildujate ja kääkidega; kuid rahawäärtuse langetamisega ja hoolimatu konkurentsiiga häwitatakse halastamatult paljud ärid ja

peetakse samuti siidamehult ja halastamatult nagu relwasõjadki. Sarilikult on majandussõda oluline sõda, mis saawutab oma kõrguspunkti relwasõjas. Wiimases maailmasõjas oluliselt sõdis Inglise tööstus Saksa tööstuse vastu. Inglise maa haaras relwad, et wõidelda Saksa tööstuse vastu, mis end pani armutult maksma maailmaturul Inglise tööstuse kahjuks.

See on see omakasupüüdlis ja loomulik element

maailmaajaloos. Doom on hoolimatu ega tunne halastust; ta nurrab ja hävitab nõrgema. Dooma-riigis ja looduses walitseb tugewama õigus. Ja jedajama leiame ka riigipoliitikas. Seepärast võrreldakse maailmariike kohutawate elajatega. (Waa-ta: Zan. 7.)

Praegune maailmaolukord pakub kurwa pildi. Soolimata paljudest piirteist, hoida rahu ja ror-da, on siiski kõik sajis ja segane. On just kui Baabeli torni ehitamisel: Üks ei mõista teise keelt. Lepingud ja lubadused, mis maailmas wiimasel ajal tehtud, ei ole mitte armastuse, usalduse, sõp-ruse, waid kartuse, enesearmastuse ja usaldamatuse awaldus. Siljuti Ameerika ulatas käe Nõukogude Wenele. Miks? Ous kõrgkapitalistlik Ameerika, kes jeni ei tahtnud midagi tegemist teha kommunist-liku Wenemaaga, äkitselt muutunud oma mõtte-laadis? Ei! Mis on Wenemaad Ameerikaga ühte tõmmanud? Midagi muud kui hirm Jaapani pä-rajast. Seit Jaapan ähwardab nii Ameerikat kui ka Wenemaad. Jaapani tööstus on võimsalt kas- wanud ja muutunud konkurentsiwõimeliseks maa-ilmaturul. Näiteks, Jaapan saab müüa hea jalg- ratta 10—12 Ukr. eest, see tähendab künne korda odavamalt kui Euroopa ja Ameerika. Jaapan pa- kub umbes künne jendi eest elektripirni. Seda ei saa teha ükski teine maa maailmas. Jaapani riide- tööstus tõrjub inglise jaadused Kaug-Idast, Indi- ast, Aafrikast ja mujalt. Jaapani kaubandus äh- wardab Itaalia kaubandust Balkanil. Mis see kõik tähendab Euroopale ja Ameerikale? Tööpuudust! Ja me teame, milliseks nuhtluseks on meile töö- puudus. Jaapan tahab saada uusi maa-alasid oma järjest kasvawale rahwale. Kuhu peab Jaapan oma üleliigjed miljoniid ajundama? Sel otstarbel tulewad küsimusse Ameerika asumaad ja Nõu- kogude-Wene maa-alad. Jaapan ähwardab seega nii Ameerika kui ka Wene riigi maa-ala. Seepärast ühekorraga kujunes juur sõprus Ameerika ja Nõu- kogude-Wene wahel. Mis saab olema jelle taga- järg? Majandusjõda weelgi terawneb. Ameerika tahab oma wäliskaubandust elustada, seepärast Noosjewelt langetab dollarikursi. Ameerika töös- tus unistab majandusliht tõusu inflatsioonist, j. t. rahawäärnuse kaotamisest. Kuid see on peitjebu- biga kuradi wäljaajamine, sest ei ole midagi hul- lemat kui inflatsioon wõi rahawäärnuse kaotamine. See on sama, mis apostel rääkis wastuõõja inimes- test, kes ütleswad: „Tehkem kurja, et head jelt wõiks tulla!“ Maailm on tänapäew jattunud um- miksuse. Tarkade tarkus on muutunud rumalu- seks; tugewate jõud on häwinenud. Puudub nõu ja mõistus. Ja iga päewaga olukord muutub jingem- maks ja pimedamaks.

Uga walguis paistab pimeduses — igawene ewangeelium, mida kuulutatakse kogu maailmas, jijaalab küll lahenduse eeltöödud keerdküsimustele. Ewangeelium on armastuse teade Jumala ja ini- meste wastu. Lahendus kõlab: „Kartke Jumalat

ja andke temale au!“ Armastus Jumala ja ini- meste wastu teeks lõpu maailmakriisile. Kriisi põhjus on see, et kõik tahawad ainult wõtta, aga keegi ei taha anda. „Endsam on anda kui wõtta“, oli Jeesuse põhimõtte. Kui maailm tänapäew pöördus jelle põhimõtte juure, siis me ühe nädala pärast ei teaks enam, mis tähendab kriis ja häda. Uga kes usub meie kuulutust ja kellele on teada Ju- mala nõu? Meed ei ole laisa unistaja wõi idealisti jõnad, waid jõnades: „Endsam on anda kui wõt- ta“, seisneb praktiline tee kõigi walusate küsimuste lahendamiseks, mis ei ole lahendatawad majandus- konverentsidega, rahwasteliiduga, desarmeerimis- konverentsiga ega rahulepingutega. Armastus, mis ewangeeliumis tuleb esile, on salw, mis paran- dab kõik haawad. Igawene ewangeelium on Wi- leadi salw. S. Kose.

Millega lõpeb maailmakriis?

Kui inimene on haige ja ta haigus jõudnud ot- justawa astmeni, siis räägitakse kriisist. Sellega tahetakse ütelda, et nüüd on pöördepunkt kas para- nemisele wõi halwenemisele.

Nõnda kuidas inimene kehaliht, nii wõiwad rahwad majandusliht ja poliitiliht haiged olla. Sel juhul wõib ka „kriisist“ rääkida ja mõista anda, et on oodata olukorra muutumist. Sõna „maailma- kriis“ on tänapäew lõõkjõnaks jaanud. Ta on Versailles'i rahulepingust saati otjekui ähwardaw kont poliitiliht maailma horisondil ega ole tänini kadu- nud. Küsimus, kas kriis, meie raske maailmaolu- kord, on muutunud parandamatuks olukorraks, on wäärt, et harutada. Kui uurida nende asjade põh- just, siis me ei jää kriisiteoorias finni, waid saame jellele küsimusele wastuse.

Kui praeguse maailmaolukorra põhjus oleneb inimejelt, siis wõime paranemist loota. On see aga kõrgema, mitte inimejelt määratawa wõimu poolt õõle kutsutud, siis peame ka jelles mõttes päri olema ega tohi wale lootust hellitada.

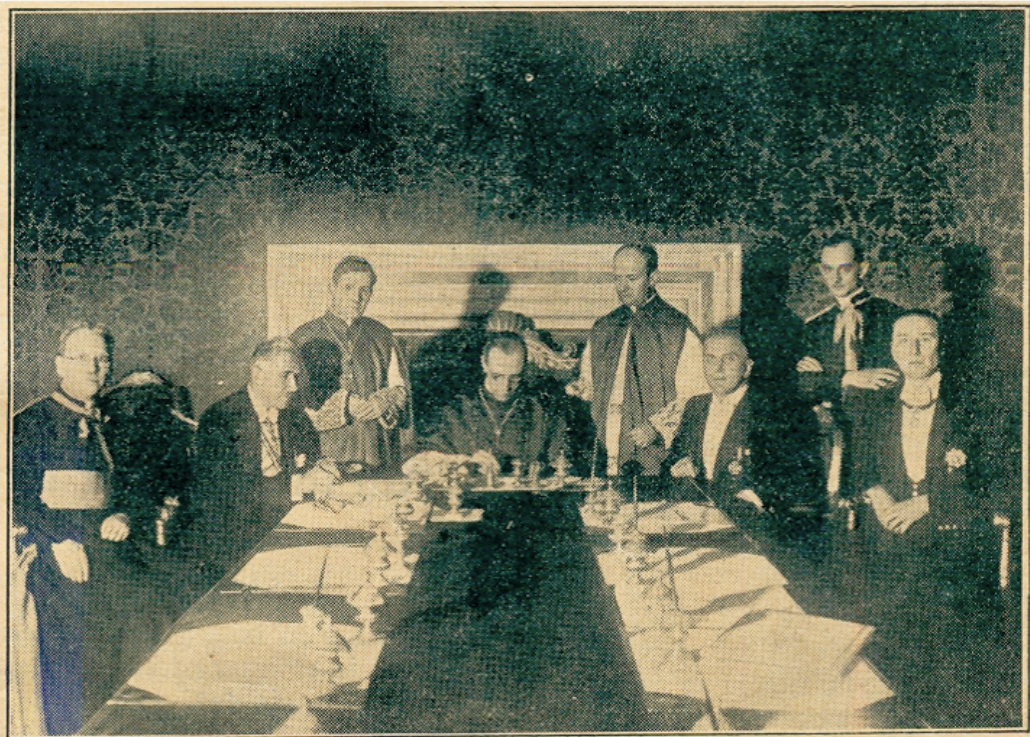
Kõrge waatekoht, millest me peakime üldolu- korda nägema, on lõppude-lõpuks eõõimatu Jumala jõna. Selles paistab „kindel prohwetijõna kui küü- nal, mis pimedas paigas,“ et meid inimesi walguis- tada ja Jumala plaani tutvustada.

Ettekuulutus prohwet Daanieli raamatust 2. pea- tiikis on meile teenäitajaks jelles käsitluses. (Kui lugejal on piibel, siis lugegu jeda peatiikki.) Seal näidatakse meile omapärases pildis meie maailma ajalugu ja tema wiimist otja. See on aruanne Babyloonia kuningas Nebukadnegari unenäost. Seal on kirjeldatud inimese kuu: „Sina, kuningas, nä- gid, ja waata, seal oli üks juur kuu, see kuu oli juur ja tema au jelguis oli wäga kallis, see seis- ju kohal ja oli hirmus pealt näha. Kuuju pea oli heast kullast, tema rinnad ja ta käwarred olid hõbe- dast, tema kõht ja ta puusad olid wäsest, tema jää-

red olid rauast, tema jalad olid muißt rauast, muißt sauest." (Tan. 2, 31—33.) Jumal ise andis seletuse, kui ta metalliite: kulda, hõbedat, vaske ja rauda, mida nimetatatakse pea, rinna ja käte, kõhu ja puusade, säärtede ja jalgade juures, iseloomustas maailmariikidena, nimelt Babülooniast, Meeda-Persiat, Kreekat ja Rooma. Kõik mööduandvad piiblistetajad on selles ühel arvamisel.

Ustume kõhe neljanda, s. o. Rooma riigi juure. See pidi aastasadade jooksul Euroopa riikide kujanemiseega hõwinema. Jumalik seletus läib nõnda: „Et sa aga oled näinud jalad ja warbad muißt po-

Meie tähelepänu olgu sihitud 43. sajulise. Tema siju annab meile täielise selguse praegusest maailmakriisist. Riigid, mis tekkinud Rooma, eriti Sada-Rooma riigist, on peaaegu kõik Euroopa riigid. Saksamaa on ka üks nendest. Need rahvad pidid walitsejate abieluliste suhete kaudu liituma. Raua ja saawi, nii siis poliitiliselt erinevate riikide, üksteisele lähenemine pidi jääma ainult wäljeks ilma teesmise ühendujeta. Kui kujukalt wõis seda märgata mõni aasta enne sõda ja ka sõja ajal! Kõik walitsejate wastastitused külasõidud, kõik rahuplaanide sobitused, kõik lubadused ja lepingud pida-

Paawsti saadik kirjutab konfordiaabile alla. — Kriisi lahendamiseks püütakse toondada nii waimulikus kui majanduslikus jõud.

tisepa sauest ja muißt rauast olewat, on see: see peab üks lõhkiöödud kuningriik olema, aga raua tugevus on seal tees; nõnda kui sa oled näinud rauda sitte rauaga segatud olewat. Et jalgade warbad olid muißt rauast ja muißt sauest, on see: teine osa kuningriigist peab tugew olema ja teine peab rabe olema. Et sa oled näinud rauda sitte sauega segatud olewat, on see: nemad segawad endid inimese seemnega, kõsides, aga nemad ei jää mitte teineteise külge kinni, sõjegu raud ei anna enmast segada sauega." (Tan. 2, 4—43.) See ettekuulutus on wiimaste sajandite tees täitunud. Kõik Euroopa kaardile ja meeleteretus maailmasõjast kui ka arenewaist wõimudest teeb ka wõhiku täideminekus aru-jaajaks. Seda iseloomustust ja tema kirjutähelikt täideminekut wõib tähistada imetaoliseks Jumala ilmutuseks meie maailma jündmüste kohta.

jid sammu ühtlasi üksteise wõidu relwastumiseega. Sgal erapooletul waaklejal hakkas ehmatuseetunne, kuna ta ei saanud sõnu ja tegusid kooskõlla wiia. See üksteise wõidu relwastumine pidi tooma katastroofi. Riigid, kes ihkafid wõimu, ei saanud jääda üksteisega sõbralikku wahetorda. Sga ükfitu rahwuse piirte maailmawalituse järele leidis awalduse hirmsaimas sõjas aastal 1914.—1918. Rahuaemastajate rahupiirid, sõjiaaldemokraatia „internatsionaal“, Saagi rahwos ja kõik sellega ühenduses olewad ettevõtted osutusid liig nõrgaks kõrgemate wõimude wastu. Meie ei taha aga selles käsitluses mitte silmist lasta seda, et Jumal on omas sõnas jelle asjakäigu juba 2500 aastat ette ütelnud. Niisiis, hoolimata ühinemisest siiski lahkiminek.

Sõda on küll möödas, aga nüüd elame kejet neid tagajärgi, nõndanimetatud maailmakriisist. Need

tagajärjed ei avaldu prohvetikuulutuse walgel üksnes poliitilises waid ka majanduslikes elus. Põhijapanewad muudatused kaubanduses, ihelt poolt uuenduste ja leiduste teiselt poolt trustide tõttu, on sõjajärelduse pahed. Selle kaajas käib häda ja wiletus, esile kutsutud kohutawast tööpuudusest, mille põhjustanud käsitöö ja wälletööstuse mahasurumine, kuna masin on end ainumalitsejaks tõstnud. Uutuse, wale, kahjutegemine on igapäewased sündmused. Kõllegi leiab prohwetisõna wanast ajast meie päewil tähenduse: „Häda neile, kes toja toja tõrwa eneste poole kirjuvad, ja põllu põllu tõrwa enestele jaadawad, kummi ei ole enam maad, et teie üksi maal pidite saama elada... Häda neile, kes iilekohut tõmbawad tühja meele nõõridega ja wantri kõitega pattu.“ (Nef. 5, 8. 18.)

Sellele wäärjumalale ihel pool seisab teisel pool teine wastu. Rahwa madalamad kihid waatawad kadedusega nende peale, kes elawad paremates olufordades wõi isegi pillawal wiisil. Ei olda enam rahul endiste lihtsate eluolufordadega. Haldamine paremat elu on haaranud kõiki palawikulistel iseloomuga. Nii on terawnenud piisaw mõtlus kapitali ja töö wahel. See on dieti pimestus, sest need inimesed jätawad tähele panemata, et need mõlemad klassid on üksksteisest äraolenewad. See wastastikune arwisaamine on aga kadunud. Mitas rõhub waest, nagu oleks tal jelleks õigus; waene jeeuwastu aga uuustab targa Saalomoni sõnad: „Mitas ja waene tulewad teineteise wastu; neid kõik on Jehooma teinud.“ Kõllegi, hoolimata ühinemisest ometi kahkumine!

Nõigi wäärnämete lahendajaks pidi olema Rahwasteliit. Tema programm sisaldab kõik, mis maailmale peaks booma rahu, heaolu ja õigluse. Wäewähendamine ja maailmaparandus on tema peaulesanded. Sõngati kergemalt, kui need põhimõtted kuulutati sõjast wäsinule ja piinatud inimkonnale. Loodeti ometi ford rahu ja julgeolekut kätte saawat. Arwati, et see poow saab tõeks täiesti autonoomiselt ja maailm on kenne aasta pärast õnneseisukorras. Mis on aga nüüd 1934. aastaks sellest armjast ja kaunisforda jaadetud? Wastus saab olla ainult raske etteheide. Nõik piüüded on õlnud asjata. Ükski riik pole rehwi wähendanud, waid kõik warustawad. Wajaldamatus riikide wahel on dieti siwenenud. Maailnamajanduse parandamiseks ei ole suudetud midagi teha. Rahwasteliit on oma waldatawuse kaotanud. Miks lähew siis kõik wastupidi hoolimata kõigist piüüetest? Miks ebaõnnestub Rahwasteliidul ja kõigil jarnastel algatustel? Ka siin on kohane tuua warsti 3000 aastat wana kirjajõna, mis kanapäewani oma maksuise alal hoidnud ja just nüüd täide lähew: „Pidage nõu ja see minu tühjak, rääkige üks sõna, ja argu minu see mitte fõrda.“ See piibliõna lähew täide tänapäewa poliitilises maailmas.

Nõigest õeldust selgub, et praegust maailma-

olufõrda ei saa tähistada sõnaga „kriis“, see tähendab ülemineku aste. See olufõrd on palju enam muutunud ajamärgiks, mis Jeesus järgmistes sõnades kõiku wõtnud: „Maad peal peab rahwal abastus olema ilma nõuta — ja inimesed lähewad rannutimiseks kartuse ja asjade ootamise pärast, mis maailma peale peatwad tulema.“ (Luk. 21, 25. 26.) Me oleme jõudnud maailmapöörde juure. See pöõre toob meie maailma ajaloos suurima sündmuse: Kristuse jälletuleku maailmakohtus.

Nõnda on Lanieli 2. peatükis awaldatud Jumala ilmutus selge iseloomustus praegusest maailmakohtust. Ta näitab wiimaste sajandite poliitilist arengut, ja sellest teame, et me oleme jõudnud maailma ajaloo wiimisele astumele. Praegune olufõrd kestab, kummi lähew täide sama peatükki 44. jalm: „Aga nende kuningate päewil (kui olufõrd hoolimata paranduspiüüetest wõtub järjelt tõsijema kuju) wõtub Jumal ühe kuningriigi üles ehitada, mis ei pea saama ära rikunud ei igawesti, ja see riik ei pea mitte teise rahwa kätte saama; see peab pihuts lõõma ja ära lõpetama kõik kuningriigid, aga ise jääb ta igawesti seisma.“ Jumal teeb sellele maailmale lõpu, mis on ühtlasi maailmaõõõõõ lõpp. Meie maa saab muudetud ja siis tuleb Jumala riik.

E. Gugel.

Rui tulewikuloor fertib.

II.

Seitse pitjerit.

Teadmatus on inimese suurim waenlane. Rui palju wigu ja effisamme tehakse teadmatusest! See on maknew nii ajalikus elus kui ka waimulikul alal. Ruid inimesel ei tarwitse teadmatuses effida. Temale on antud juhised, milliste abil ta wõib õksemat teed sõhile jõuda. Tingimusel on muudugi, et ta antud juhiseid tähele paneb.

Jumal, kel on kõik asjad juba algusest teada, on oma sõnasse lastnud üles kirjutada kogu inimsoo saatuse ja oma koguduse elutee kui ka sellel ette tulewad takistused ja raskused. See on kõi isearanis Jumalajõna prohwetliku oja kohta, mis „p i m e d a s p a i g a s p a i s t a b“. 2. Petri. 1., 19. See selgub meile isearanis siis, kui uurime Johanneje Ilmutamise raamatut, sest just selles raamatus on Jumal oma sulajele näidanud, „mis nobedasti peab sündima“. Ilm. 1, 1. Ta on aga ka „õndjakstikimise“ wäljendanud nende kohta, kes „prohwetikuulutamise sõnu loewad, kuulewad ja peawad, mis neisse on kirjutatud“. Ptk. 1, 3.

Jumal armastab oma kogudust ja tema kannab hoolt oma rahwa eest hääl ja kurjel päewil. Ta on oma rahwale teada annud, mis neil tuleb elada läbi aastatuhandete kestes ja on jeda oma prohwetite läbi teada annud.

Piibel ilmutab meile jumalalaste mõitlust ja fogemust, avaldades ühtlasi ka nende oluforda viimises foguduseelus.

Nõnda näidatakse meile Ilmutamise 6. peatüüis uuejeaduseaegse foguduse elu ja ewangeliumi kuulutamist ning selle lewitamist kuni kristliku ajajärgu lõpuajani.

Et prohvetikuulutusi mõista, selleks peame tutmunema Jumala sõnas tarvitatava piktliku kõnemiisiga, sest Jumal on viimase aja jündmuse ilmutanud prohvetitele juuremalt osalt jümboolides või pildikirjas. Paljude jümboolide selge seletuse leiame Jumalajõnas endas; teiste kohta peame aga Jumalajõnast selgitust otsima, tutvunedes seal juures ajalooga ja ajakohaste jündmustega.

Kui midagi finni pitjeeritakse, siis näitab see tegemus, et jelles tõesti midagi tähtsat on. Juba maihes elus pitjeeritakse finni need asjad, või ka kirjatoõd, millistel eriline väärtus, või jälle ilmutatakse nende siu aimult teatud isikutele, kellel selleks eesõigus.

Nii tarvitab ka Jumal jettset pitjerit jelleks, et oma fogudusele midagi tähtsat avaldada. Kuid seitse pitjeri avamisõigus kuulub ainuüksi Jumala Tallele, Kristusele. Jlm. 5, 9.

Esimese pitjeri avamisel nägi Johannes üht walget hobust. „Ja ma nägin ja waata, üks walge hobune, ja sel, kes tema seljas istus, oli amb käes, ja temale anti üks kroon, ja ta läks wälja kui mõitja, ja et ta pidi mõitma“. Jlm. 6, 2.

Walge hobusega tähendatakse esimesi walguise ja töö kuulutajaid, kes kandsid tööde ilma ühegi inimliku ebaõpetuse juure lisamata. Katsanikul walgel hobusel oli käes amb ja tema pead ehtis kroon, tähendades, et Jumala jõna on waimulik jõariist (Sab. 3. 8. 9) miska võib waenlast mõita; kroon tema peas tähendab mõitu mõitluses. Sarikult antakse kroon alles mõitlemise ja mõidu järrele, kuid siin näeme jeda juba mõitlusesse astumisel. Näib, et mõit oli kindel juba algusest. Kes on jee mõitja?

Katsanik kujutab Kristust ennaft, kes läks mõitlusesse mõitjana. Seda tõendab meile esimese ristifoguduse ajalugu. Ma neile kõigile, kes jellest mõitlusest oia mõtawad ja mõidawad, tõotatakse anda kroon. Paulus ütles jeda juba omal ajal kindlasti: „Mina olen head mõitlemist mõidelnud, ma olen usku finni pidanud. Mis muud weel, õiguse kroon on mulle tallele vandud, mis mulle tõstand, õige kohtumõitja, tulemise päewal tahab anda, aga mitte üksi mulle, waid ka kõigile, kes tema tulemist armastawad“. 2. Tim. 4, 7, 8.

Esimese pitjeri ajajärgu kestel lewis ewangeliium kiiresti, nii et Paulus juba omal ajal mõis kirjutada: „Mis teie juure on tulnud, nõnda kui jee ka kõigis maailmas on...“ „mis on kuuluta-

tud kõige looma seas, mis taewa all on“. Kol. 1, 6. 23. Ajajärguks, mis esimese pitjeri ajaga tähendatakse, võime arvata esimest aastajada, jett et Johannes, kellele see nägemine anti, elas weel esimese aastajaja lõpul.

Teise pitjeri avamisega tuli esile juur muudatus. „Ja üks teine tulipunane hobune läks wälja, ja sellele, kes tema seljas istus, anti maa pealt rahu ära wõtta ja et nemad üks teist pidid ära tapma, ja temale anti üks juur mõõd“.

Rahu, mis oli tulnud ewangeliumi läbi inimeste juure, häwitati kristliku foguduse äralangemise läbi. Selle äralangemise põhjustasid omawahelised tülid kui ka paganliku Rooma tagasiusamised kristliku foguduse vastu. Paulus kirjutas juba omal ajal: „Sest ülekohtu jalaasi on ju liikumas“. 2. Tesj. 2, 7. Selle tegewusesse astumine hõiti aga jeni tagasi, kuni apostlid weel elasid. Kui suurenesid tülid ja lahmeel foguduses, siis häwitati rahu ja üksmeel usklike keskel. Johannes kirjutab jellest oma 3. raamatus, jalmid 9 ja 10: „Ma olen fogudusele kirjutanud, aga Diotrewes, kes nende seas piitab ülem olla, ei wõta meid mitte vastu. Seepärast, kui ma tulen, siis tahan ma temale meele tuletada teod, mis ta teeb, ja lobiseb kurja sõnadega meie vastu ja pole jeeega rahul; ei wõta ta ise wendi vastu ja teelab neid, kes tahawad vastu wõtta ja liitlab neid foguduseit wälja“. Niipea kui ustawad karjased jurid, hakkasid foguduses tegewusse „kiskjad hundid, kes karjale armu ei annud.“ Ap. t. 20, 28—30. Ja jeda weel „eneste seast“.

Juba teise sajangu algul tõusid kristlikus foguduses lahkhelid, mis põhjustas rahulolematuse ja lahkumise. Kuulutati jegipaisatult Kristuse õpetust ja maailmalikke waateid, nõnda et neid, kes weel Kristuse puhtast õpetusest finni pidasid, raskesti taga kiusati. Ühendati maailma mõim waimuliku mõimuga, nõnda et inimeste sunniti teras-mõõga ahwardusel inimõpetusi vastu mõtma. Kui kaugele juba siis jelles mindi, näitab mõningate piiskoppide protest oma rõhujate vastu: „Kas mõtlete jellega Jumalat teerida, et te meid oma käega tapate? Teie eksite! Jumalal ei ole mitte timufad preestriteks. Kristus õpetab ülekohtu kannatama, aga mitte teistele liiga tegema. Ta on usju lewitajaks määranud preestrid ja kalamehed, aga mitte würstid ega jõdurid. Schöff, Iohesfülg 554.

Kui uurime kirikuajalugu esimeste sajanguite kohta, siis leiame jeda selgesti tõendatud. Kristuse tõelik õpetus, mida esimese pitjeri ajajärgu kestes walge hobuse näol kujutati, pidi nüüd inimeste waleõpetusele maad andma. See põhjustas rahutuse tekkimise ja wiis jagedasele werewalamisele, millist aega kujutatakse punase hobuse läbi.

(Järgneb.)

Zehniline kultuur ja meie h

Kujuta ette, et mingi unelm on wisanud su atnast wälja. Ja torraga, kui sa juba arwad, et sa äkitselt langed sügawusse, hakkad sa teregelt ja mõnusal hõljuma ja surmakarjatus sureb sinu huultele. Ikka wõimsamalt hakkad liigutama tiibu ja tõused ülesse. Maa langeb sinu all ikka sügawamale ja sügawamale maailmaruumi.

Kuid mitte ainult sinu keha pole wabastatud kogu maisest raskusest. Silmad ja kõrwad on teritatud üle inimpiiri.

Nii näed sa oma all wabalt hõljumat, pöörlewat ja mittemillegisse — eetrise wistuwat maatera, mis on just nii suur, et sa wõid haarata seda oma pilguga. Tema pinda ümbritsewad raudsed witsad ja wangistatud walgud sõi-

tõigis toonides, jämedalt ja tagasihoidmatult, metsikult ja meeleheitlikult, aralt ja täis põlewat igatsust.

Kas meie selle häda teregendamisets, nuhtluse takistamisets, mida kutsutakse tööpuuduseets, leiame weel kord teid ja wahendeid?

Meie ei saa enam isandats meie päewade kultuuri üle, ei jõua seda pidurdada, nii hädawajalik kui see ka on inimtonna lõpuarene- misele. See kaswab meist üle hüglatõrgeks. See ümbritseb meid raudklambritega ja tahab meid furnuks pigistada. Tema on walitseja — ja pealegi järeleandmatu. Kas meie kõit ei seisja selle endise surwe all? Kas pole meie enam- wahem oma kultuuri orjad, selle asemel, et wa- litseda seda?

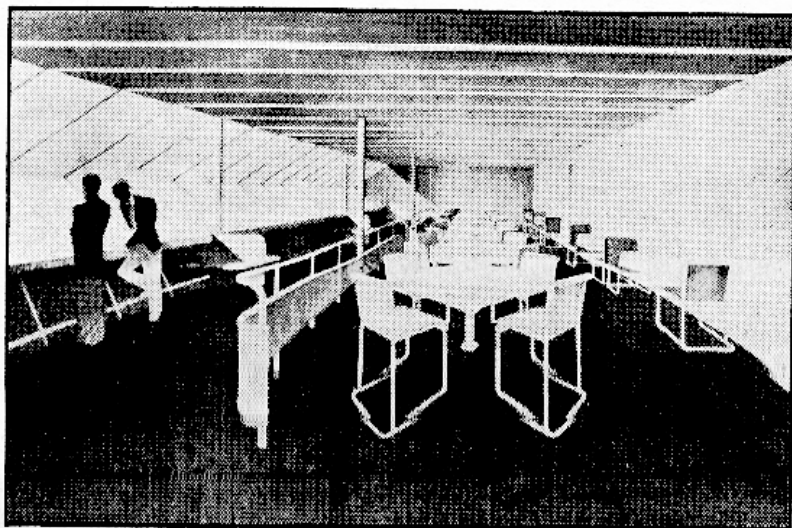
Kas leiame pääsmist, kus wabas- tust sarnasest hädast? Mitte filosoofi- liste unelmate õhulises riigis. Mitte maailmawõõrastes unistustes, mille- de kirjud seebimullid purunewad tõe- liltuse karmi hinguse juures. Ja kind- lasti mitte ka wõitlewate parteide ja huwide kohisewas larmis, masinate mõitgamise ja müra all, arwustus- wõimetu massi häältefegus, ega ka seltskonna ringtonnas.

Mõttele kord järele. Oma elus on kogenenud selles igauits meist, ka kõi- get wäesem: kui palju õrna, südam- liktu ja wallutawat wõib peidetud olla inimlapses, sarnasena ülesleid- mata warandusele. Sa wõid tunda seda juba pealistsaudses puudutuses, armsas sõnas, mis ümbritseb wäljarääkimatut nagu õrn linik.

Wõibolla oleme nii mõnigi kord lastnud mööda filmapilgu, mil meile mõni inimhing tah- tis end aralt ilmutada; sest meie kõrwad olid weel täis töö ja päewa ktsast, meie silmad olid tumedad ja segased sunnitööst wõi pimestatud hülgawatest tulewitupiltidest. Ja kauge, wae- waltkõlanud unelmana tundub meile tume mä- lestus kadunud tunnist, wiwitatud õigest sõnast.

Kahwatu wiirastus ei peatu meie ukse ees. See ei walitse ainult söögimajades ja tööstus- tes, tänawal ja turul — see seisab ahwardawalt mehe ja naise, wanemate ja laste, wenna ja õe ning mõrsja ja tema wäljawalitu wahel. See surmab lihtsuse, otsetohesuse ja tõelise. See surmab armastuse. Kuulmata inimohwrid lan- gewad igapäew ohwrits kolmepealisele lohele: rahale, seisusele ja kombusetusele.

Kuid on olemas uksti, milledest see lohe libi-

Moodsa õhulaetwa tajutis.

dawad üle maa ja mere. Kõitjalt paistawad sulle inimsaawutiste kõrgemad tipud.

Inimene walitseb oma tööriistadega, mis töötawad tema jaoks täis tema waimu. . . Lennuk ja raadioga kannab ta oma kultuuri üle mere, kõige tühjematesse kõrbedesse, barbaarsuse metsikumaisse ürgmetsatsoonidesse, mis peaaegu kaotawad piiri inimese ja looma wahel. Kas sinu süda ei paisu uhtusest — ja unistaja õises eetrimeres? Kas pole meie jõudnud kaugele? Kas meie igapäewase tarwiduse wäitsemadki as- jad ei kujune ikka enam meie mugawuseks?

Urka, sa unistaja! Kisu mõlemad atnapooled lahti ja kuulata uude algawaspe päewa! Ja ka teritamata meelttega kuuled sa kõigi kultuursaa- wutuste kiuste inimtonna wõimsat hirmutisa. Sahtiste silmadega on waja heita ajalehte ainult üht pilku: igalpool wõimsalt organiseeritud huwi, poliitilise usu- töö ja waimugrupid. Igalpool hüüded tööwõimaluse, leiwa ja wabaduse järele,

ie hingelised vajadused.

seb mööda nagu tapaingel Egiptuses Israeli laste werega märgitud usteft. Sarnase ukse püstitamine õige paljudes korterites on selle lehe feesmine kultuuritöö.

Jumalafõna sammub peaaegu ühesuguselt edasi ja peidab siiski eluidude ülitüllust. Nagu täiesti kinnine pung: murrad ja ta lahti, siis woolab sealt üllirikkalikult seda, mis oleks kõige lähemas tulewikus awaldanud end togu oma uue iluga.

Luuletaja Otto Ernst jutustab oma peenelt tuntud luuletises, kuidas ta õõsel patub janunewale lapsel wett ja see tänab teda waitfelft seega, et ta joob ja näib olemat wajunud luuletaja piltu nagu jooks ta ta seda, mis tuleb luuletaja südameft.

Üli wõib ta inimene anda endast midagi seega, et ta annab midagi, mis jääb annetusele külge kui ifitsuse nägematu kirgamine: „See

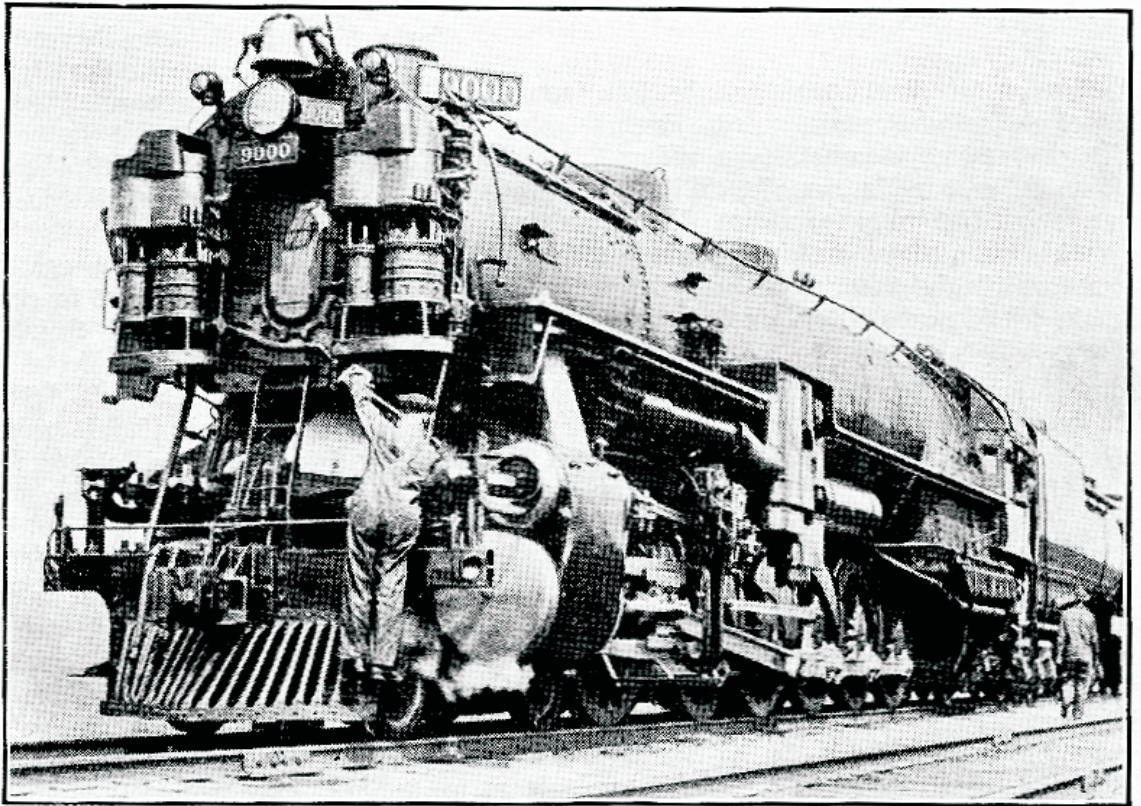
olen mina, see olen mina.“ Kes seda tord annetades wõib annetust wastu wõttes on elanud üle, sellele löõb ditsele sügawam arusaamine. Sellele wiipab juba ühe sügawaima arusaamise siht. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et tema oma ainusündinud Poja on annud.“ (Joh. 3, 16.) See on wõiti piibli wärawaile.

Samm piibli maale — ja mälestuse jädemetesele, mida on igal normaalinimesel, seltsib süda ja waim. Jumala koguduses on tõesti tunde, mil päew upub pimeduse asemel walgusesse, mil õnnistawad tõed löõwad leegitfema arwatud piibli kohal. Piibli läbi tutwuneme õige õnne algallikaga. Meil on waja lasta fistuda oma silmade eest fidet, siis selgub see meie ees.

See on Jeesus, Kristus Uues Testamendis,

Inimesepoeg, kes ainsas suuruses läts läbi oma lühitefelft maapealfelft elust. Paljudest põlatuna, mõnedest armastatuna — sagedasti mittemõistetuna oma kõigelähemaift. Tema sõnad wõiwad uuristada end südamesse raskelt, nagu tugewast käest juhitud ader künnab maa üles ettevalmistuses lõitusele.

Kui sa tahad otsida siin wäärtusi, siis ei tohi sa lasta lend ainult „ülendada“. Kõige pealt

Moodne wedur — tehnika wiimane saawutus.

pead ja ta midagi õppima.

Mis oleme meie, kui meie toetame end iseendale? Mitte midagi. Õõnes, ülespuhutud mittemidagi. Kuid Jeesuses Kristusel kõneleb meie arm: Mina tahan, et sa elad!

Õigus usu läbi,
Rahu Jumalaga Kristusel läbi,
Lootus Jumala aule!

Selles wõime kiidelda ta kannatustes.

Lootus, mis ei wiie pettumisele — need on tähtsad astmed kadumata warade juure.

Mis tähendawad sarnase eluwõimaluse wastu tõit maised rikkused? Ühelgi meist pole waja hukkuda Jumalast eemal: „Tahad sa armu? Sa tohid wõtta. Tahad sa Jeesust? Ta on sinu.“

Dr. H. K. ainetel.

Lootus ei jäta häbisje.

„Nii mõnegi lohutuše, mõnegi unelma kandjin ma hauda; neist tekkis suur kalmistu, kust paistavad waid sambad.“ — Sika jälle tuletab üks wõi teine meelde, kuis purunefid ta lootused; ifka jälle mõtleb ta minewikule, mis tõi temale nii jagedasti pettumusi, ei lubanud temale õnne, mida ta nii wäga igatjes, millele ta oli juhtinud kogu meele ja mõtte. Wõib asjata. Enesega mitte rahul olles elab ta julgufeta edasi ja waatab tulewikule meelepahaga, olgugi et temal tulewiku jaoks siiski wast leidub jädemefi lootust, kuid mida ta ei lasje liiia lõffele kartusest, et ta lõpuks pettumuses peab piisatitama jällegi uue hauasamba. Milline lootufeta inimene!

Kas ei käi tänapäewal paljude käsi samuti? Kas ei ela paljud sarnafes niiris, jõuetus lootufes, mis wõtab elamiselt kogu rõõmu? „Miks just minul peab nii minema?“ „Miks peawad purunema just kõik minu lootused.“ Nii küsiwad nad ja ei leia rahuldawat wastust. Lootufe waatlused tema korrapärasufes langeksid neil nagu soomused filmade eest ja nende pilk selgineks.

Sga tegemus tuleb teatud põhjusest, iga lõikus teatud külwist. Sga maamees teab, et ei wõi tekkida head wilja, kui ta seemne paneb halwale põlwele, olgugi, et ta hellitaks jelleks wäga juurt lootust. Aga ta teab ka, et kui ta külwab halwa seemne hästi ettevalmistatud pinnale, lõikus jelleqipoolest ei tule hea. Tema talitab oma äratundmise järel, mis toetub põlwest põlwe saadud kogemustele. Lootufes heale lõikufele loob ta jelle tõestumiseks kõige pealt eeltingimused. Kõige pealt wõtab ta ette maapinna põhjaliku ettevalmistufe, siis külwab ta teatud ajal eriti wäljawalitud ja proowitud head seemet. On ta teinud, mida ta wõis teha, paneb ta oma lootufe kõrgema wõimu julle, kellest oleneb kordaminek ja kelle õnnistusest oleneb kõik, ning ootab kannatlikult täitumist.

See korrapärasus maksab ka inimelu kohta kogu tema lootuste ja soowidega. Eriti maksab see suure õndsja lootufe kohta, mis liigutab end igas inimjüdames osalt õrnalt ja tasa, osalt waljult ja jõuliselt, mille ümber rühmituwad õigel wiisil kõik teised lootused, igawesti õnnisolemise lootus, mis kõlab kookõlas Soojaga. Kuidas wõib aga arwestada lootuste täidaminekuga, kui pole täidetud eeltingimusi? Kas pole see sama rumal ja mõttetu kui soow korjata ohakait wiinamarju? Siin peab lootus hukkuma. „Sa, kuid teistel inimestel, kes ka pole mingid jumalad, lähew kõik soowi mööda,“ tuwakse wõib olla wast ette. Kuid mis lähewad julle korda teised, kui sa kõigepealt pole endaga täies selgufes? Oled sa juba waadelnud oma jüdant, oma enese põldu, ja näinud kuis see näeb wälja? On see tõesti nii ettevalmistatud, et ta

lootusriffalt wõib wõtta wastu head seemet, wõi niuhawad seal igajugufed umbrohud, halwad kombed ja kired segamini? Kui uskumatus on seltsinud isefufega, wõib asjata hellitada ilufaid ja häid lootusi ja igatjewalt oodata nende täitumist. Süda jääb ifka rahutuks. Taewas annab küll oma õnnistufe, nagu ta lasjab seda sadada hea ja kurja, õige ja ebaõige üle, kuid jellest õnnistusest ulatub isefale waid häwitufeks. Ta häwib oma halwa ja kurja külwi lõikufes, mis toob temale mitmekülgset wilja. Seal ei kaitse teadmatus. Seeme, mis puistati, tõuseb üles ja areneb küsimata kelle tahtmise ja teadmise läbi ta puistati. Külmaks mõni teine halba seemet sinu jüdamesse, siis pead sina kandma tagajärgi, sest sina oleksid wõinud keelata kurja külwi kui ka jelle idanemist ja arenemist ja julgeda oma jüdamepõllu kurjale. Ära imesta siis, kui sa ei leia seesmist rahu, kui lootus puruneb. Saba niid, eluajal, aga ka peale jeda, sest teod käiwad igaihe järel. Wiltulainud lootuste hauasammastele seltsib sinu päewade lõpul lootufetult kaduma elu sammas.

Kuidas jelle wastu on aga hoopis teisfugune lootusriffa inimeje pilk, kes kogemusest wõib ütelda: „Lootus ei jäta häbisje.“ Kujult sarnaneb ta küll teisele, kuid milline wägew seesmine wahje on nende mõlema wahel! Lootufetule, kes ei näidanud wastupanu, oli minewik tõukeks tema julgufetufele ja kartliffufele. Lootusriffale, end kokkumõtmale oli ta kasulikufks õpetajaks. Tema mõistis, et lootufel peab olema kindel alus, et lootus ükfinda, isegi kogu inimjõu juures oma tõestumiseks, ei lasje jaamutada soowitud kõrgeid sihte. Ka tema tee käis läbi pettumuste, kuid siiski ei juutnud need suruda teda maha kestwalt. Palju enam tuli ta jelle läbi äratundmise, et oma enese jõuga ükfinda pole midagi teha, et lootusseemne paljas wäljapuistamine ei paku weel mingit rahuldust toomat tärfamist ja idanemist ja ei täida palawalt igatsetud soowi. Tema tundis ära et enne, kui lootuspõld peab olema õieti ettevalmistatud, peab wõltsimata usf kõigepealt puhastama jüdamet tema kurjast mõtlemisest ja waatlemisest, et terve lootusseeme wõiks langeda heale pinnale ja ei lämmatataks umbrohtudega. Nii wõib külm kasmatada jügawaid juuri ja areneda jõuliseks tüweks, mis ei lasje kiskuda end wälja ükskõik kust poolt tulewa tuule läbi. Temale on ka selge, et kõik oleneb Jumala õnnistusest ja et ainult tihe side jelle taewase wõimuga jaamutab õndsja lootufe täieliku täitumise. Täis kindlufst ja Jumala usaldust teab ta kindlasti, et keegi ei lähe hukka, kes loodab Issanda peale. See kindel teadmus peegeldub ka tema elus. Lootusrõõmfalt elab ta olewikus. Temalt ei wõta julgust takistused, waid annawad temale koguni uut edasipüüdmisjõudu. Temale on nad kasuks ja kõwendawad tema suurt õndsjat lootust, mis kehastub keesufes, usu algatajas ja lõpetajas.

Kodufoldel.

Mitte wiha kanda.

On olemas ilus sügav sõna, mis annab meile nõu mitte lasta päikest loojuda meie wiha üle ja siis on olemas waid wähesed, kes häärdööd soomides ütlevad sõna, mis süüab halwa, mille tõi päew.

Aga just nüüd, kus majanduslike olufordade pinewusest tekivad nii paljud hõõrumispinnad, peaks ütleva endale: „Mitte wiha kanda!“

Millegi wähelejätmisel, millegi walesti tegemisel on kibeda sõna ütlemine nii lähedal. Nii lähedal on teisele walju sõna ütlemine, kui jaawutus on halb või kui wanade ja noorte liig lähedasel koosolemisel tekivad arwaniste lahkiminekid.

Meie kõik oleme muutunud närwilisteks, kõik kistud wälja majanduslikult tugewa olukorra kindlusest. Plahwatusaine, mille üle meie eesiljadel polnud aimdufiki, on tänapäewal meie ümber, meie sees, üldse seal, kus inimesed elawad oma töötada tahtmise, elada tahtmise mitmesuguste wajadustega. Wõib mõista, kui siis mõnikord juhtub, et lähendatud plahwatusainest tekib korrapärase torm müristamise ja walgulöömisega. Aga siis peaksid lained jällegi rahunema! Pihwed sinu otjaesiljel peawad jälle lahkuma, ja kui õhtu tuleb, siis lasse endale mõjuda ilusal, mõjuwal sõnal, et päikest ei tohi lasta loojuda oma wiha üle.

Sa näed kui head see teeb, kui sinu ümber on jälle selge õhk ja sa rahus wõid hingata, pingutamata ja wabalt ühtlasi. Kui sinu närwid on rahunenud. Wuudu muutub õhene wiha kibedaks juureks, mis asub sinu südamesse kui tuli. „Seft inimese wiha ei tee mitte, mis Jumala ees õige on,“ ütleb piibafiri.

Dase õhtul saabuda rahu enese ümber ja enese sees. Kui sind laidetakse tegelikult sündinud ülekohtu pärast, siis leia sellest ülesamamiseks sõna, tunnistades walesti tehtut. Kui wiha sind wallutab, kuma sinu arwanise järgi midagi oleks wõidud teha teisiti ja paremini, siis ütke sõna, mis kuskutab mulje, mis sinu sõnadel oli laidetule.

Ära kanna wiha! Ära kujukata endale ette, et sa omad selle ülewa tagajärje, mis neliteist päewa, ei, neli kuni wiis nädalat või isegi kauem sügawaima meelepahaga närib pahanduste kallal. Mõtke, kui palju seesmisele meelerõõmale süled ja seega sissepääsu.

„See on pinguloleku hirmus atmoosfäär, mis sünge warjuna langeb kõigile, kes beawad elama majas, kus nii wäga wõidakse kanda meelewaha. Eõnestatakse ilus, armas usaldus wanemate wastu. Näagitakse waid seda, mis peab olema, ja ka seda surutult. Külaline, kes satub sinu poole jarnase meeleolu korral, pöördub sealt hirmuga. Si-

nul endal puudub töötaju, oled kaotanud elujulguse ja tegutsed wastikute mõtetega inimese wastu, kes maailmas ometi peab olema sinu kõige liigem. Wõi kuulud ja koguni nende hulka, kellest rahwasuu ütleb, et nad riidetawad oma enese pesa? See peab lähendamata, et nad kannawad wiha wõõraste inimeste wastu. Wanemad ei tohi kunagi kolmanda isiku juuresolekul kõnelda oma lastest halvasti. Lapsed ei tohi kunagi kõrwalseisjale kaewata oma wanemate üle. See on kaswatusse isendaõnustatavus, mida sa õieti pead tundma, ilma et julle jeda eriti oleks waja ütelda. Naine ei tohi kunagi teistele meestele kurta oma mehe üle. Sama maksab mehe kohta.

Ära unusta wanaõna, mis ütleb: „Kus kaks riidlewad, rõõmustab kolmas!“

Sajast „kolmandast“, kes on tunnistajaks kui kaks riidlewad, on wawalt kolm, kes nutawad õiglaseid sõbravijaraid pühade wäärtuste üle, mida lõhub iga tüli. Üheskümmentend seitse tunnawad oma kurja südamega rõõmu kabe inimese tülist. Sa jellepärast peate alati panema tähele, kuidas teie teineteisega kiiresti jaate leppida. Teie olete ju üksteisest olenewad ja teie tahtjite jeda ka olla. Teie olete ju teineteist leidnud wabast walikust. Ärge kujukate ette, et rahu on kodus mõni kleepaine! Oh ei, tema on peatselt kodu wäljaline, kergem kui õhk ja juiks. Temaga peab käima ümber wäga ettewaatlikult kui ei taheta, et ta peab kiirelt kaduma. Ja mitte midagi ei kannata ta wähem kui rõhuvat, libestunud waikimist.

Sellepärast ära tee oma südant kõwaks! Ära kanna wiha! Kes teab kui pea on lõppenud sinu meie elutee, kui kiiresti hirm süüab meid kogudusest ja kofkufuulwusest!

M. Liebig.

Noored kuristiku taldal.

Majandaw on see viit, mida pakub praegune aeg noorte hädast. Peaaegu ilma mingisuguse wäljawaateta on tulewik korrapärase elu suhtes. Sellepärast pole sügugi imestada, et just noored inimesed igasuguse radikaalseist ilmalwooludest omale õnne ootawad ja teatud rahwajuhude juhatusel loodawad paremust kuma. Kõikidele lippudele wamutatjite trundust. Nõrd ütles Dr. Stange: „Noor olla, tähendab ihaldada kuringat, kellele noor süda wõiks anduda täielikult, omakasupüüdmatult . . . Salajaselt igatjeda huuri kohustusi, wimesi täita antud käske, heidelda wastu woolu.“

Just noorusajal tehakse nii mõnigi otjustaw jamm. Ükski ärge põlaku sinu noorust, ka jina ise mitte, enne kui tulewad kurjad päewad, kui sa ütled, need ei ole mu meele pärast. Noorusaeg on külvioaeg edaspidiseks kaswamiseks. Paljugi kaswab ilma erilise hoolituseta, aga tähtis on, mis jääb kaswab. Töötus, mis sünnib tegewusest, on kui sisseimbuw mürk. Sügugune eesmärk puu-

dub. Ilmavaateline kord ei anna mingit pidet förgemas elus.

Kui kaks aastat tagasi ühe 49-aastase klaveri-õpetaja tapmine oli põnemaks päevaküsimuseks, kirjutati mõlemi noore roimari kohta: „Nad mõlemad on praeguse ajavoolu tulemused. Nad on liig hästi õppinud. Nad on igas asjus haritud. Nad on õppinud kriminaalmõtteadust ja hingeanalüüsi moodsamaid juune ja on iseennast selle järele kujundanud.“ Moodsate roimarite ümber ehitati wabanduste adus. Nii on nad ise selle teaduse piigikandjaks saanud. Mõtteadlased ja kirja meistrid! Waadake neid mõlemaid sääl süüpingil, waadake nende tegu, nende endakaitsemiswiisi, see kõik annab süüdistuse ilme. Nii kaugele oleme siis jõudnud. Kuhu läheb see tee veel . . . ?

Noored kiristiku kaldal! Nagu wäht jõõb see edasi rahwa tehas. Minult tugewad ja kindlad wõiwad sellest ajavoolust end eemale hoida. Seit ka kõige wiimane peab ajawaimu ohwriks lange- ma. Ei jõuta küllalt selgusele praeguse ajawaimu kohta. „Suurlinna noorte hingelised hädad“ on päewaselged. Mis aga juurlinnas päewatörral on, see otjib omale ka pinda maal. Werner Wil- linger kirjutab nende hädade kohta: „Noortele kasvab uus häda asjaolust, et ei ole enam ühtki, ei ka teatud määratigi tunnustatud kasvatus- ja hariduse ideaali. Seites pilku pedagoogilise kir- janduse ümbritsewad meid tuhanded küsimused, mis seda jeadust peegeldawad. Kas peame kas- watama karistuste ja lubaduste abil, kas religioo- niga wõi ilma, idealistlikelt wõi realistlikelt, kas alates lapsega wõi täiskaswanuga, wanemate ko- dus, koolis wõi internaadis?

Kes on inimlikkuse ideaalküübid, mis wõiksid mõõduandwatena makswad olla? Kas Kristus, Buddha wõi Goethe, kas kangelane, munk, Rooma kodanik wõi kääter? Kas kasvatus peab orien- teeruma individuaal-aristokraatiliselt wõi sotsiaal- eetilisel, riigi- wõi ilmakodanisel, kapitalistlikel wõi kommunistlikel? Ja millised on eesmärgid, mille järele noor inimlaps end peab sirutama? Töötus aitab omalt poolt seda häda veel suurenda- da. Tuhanded noored on töökeerisest wälja heidetud ja kus nad mitte tänawail ringi ei hulgu, sääl hääbuvad nad suurlinna üirikafarmuis. Ka töö ja teenistuskohustused ei lahenda seda problee- mi. Paljud on koduta.

Noored kiristiku kaldal! — Wõifjime üles tõsta küsimuse, kes on jelles kõigis jüüdi? Me leiaks nii mõnesugusegi wastuse. Kindlasti on jüü- di koolid, wanematekodud, perekonnaelu, ümberkäi- mine, olukorrad. Sinna juure tuleb veel meie aja autoriteetlikusetus, mis põhjustab ebaterwe, liig- warase küpsuse saamise. Warajane walimisõigus, poliitikalst osawõtmine, radikaalsete ajalehtede lek- tiüürid. Kinos ja teatris käimised suurendawad neid olusi, sifemise arengu kahjuks. Kõige hädaoh- likum on aga praeguse aja haige erootika ja sugu-

wahetegemise kaotamine, ühenduses moenarrustega, mis poisji naijelikuks ja tütarlast mehelikuks ja samal ajal ka langenuks teeb.“ (Dr. Martin Ulb- rich.) Siin juures mõeldagu ka Lindsey kirjanduse hiigla mõjule, mis kui tõrwikud läbi maa tormasid ja noortele wabandusekirjutusteks said.

Noored kiristiku kaldal! — Ometi oodatakse noortelt kõiki hääd, sest tänapäewa noored on tu- lewiku isad. Aga kunagi ei wõi kombeliselst mada- nenud ja wales suunas arenenud noored isade juu- ri pärandust kaitsta ja rõhkendada. Meie wajame kombelisi ja selge usulise ilmawaatega noori, kes tugewa Jumala usaldusega, põlates halbtusi ja jämedusi, püüawad saawatada omi juuri kristlikke eesmärke ning ülesandeid.“ (Dr. Martin Ulbrich.)

Kindlasti nõuab see noorelt inimeselt mõnikord palju aega, enne kui ta oma elueesmärgi ära tun- neb ja tõelise ühenduse Jumalaga leiab. Sel silma- pilgul laheneb temale ka küsimus elumõtte kohta ja ta läheb kiristikust mööda. Aga, et ta kord selgusele jõuaks ka meie ridades ja otjustawa seis- koha wõtaks ajawaimu ja igasuguse „madala ja alatu pääliskauduse“ vastu, selleks aidaku teda eelolew aasta. A. B. Borjsh.

Kuidas ebameeldiwate ini- mestega toime saada.

Elus tuleb tihtilugu kokku puutuda ja wähest koguni ühes elada ja töötada ebameeldiwate ini- mestega. Mitte et nad oleksid iseenejst ebameeldi- wad, waid wastupidi, nad wõiwad mõnele inime- jele olla õieti meeldiwad ja armastuswäärilised, aga et nende ijeloom ja maitse on lahkuminek meie omast, jeepäraast on nendega raske käituda.

On wäga tähtis õppida jumaliku tarkust, et saada nende inimestega elada, kes meile näiwad mitte sobiwat, sest iga päew nägelda ja mükke saada õonestab aegapidi aga kindlasti meie heaolu. Meie terwis ja meeleolu langeb alataja.

Elu nähes olen ma mõndagi wäärtuslikku õp- pinud, mis mind on aidanud kannatlik ja pika- meeleline olla ebameeldiwate inimestega, kellega pidin teatud aeg ühes olema.

Õpinene asi on: kui ja kedagi leiad, kes sulle wastumeelt on, siis wõid ja üsna kindel olla, et tema ka jünus midagi leiab, mis teda ebameeldi- walt häirib.

Ma mäletan, kui ma olin veel noor, ma rää- kisin ühele sõbrale kui raske mul on ühe kaaslasega läbi saada. Mind üllatas, kui mulle wastati, et kõnesolew on ka minust õelnud, et mina olewat temale suureks muhtluseks. Ma ei olnud üalgi sellele mõelnud, et mind on milleski laita. Müüd aastate möödudes ma olen pannud tähele, kus on hõõrumisi, jeal on see mõlemalt poolt. Wäga tihti on mind aidanud kannatlik olla, kui keegi minuga,

nagu mina mõistjin, ülekohujelt talitas, enesele üllemine: „Rahklemata olen ma temale, kuigi endale teadmata, raskusi jännitanud.“

Ühe teise õpetuse olen ma saanud, kui keegi on kergesti vihastuav, tige ja rahuldamatu, siis on põhjus tihti jelles, et ta, võib-olla teistele teadmata, kannatab kehaliiselt ja hingeliiselt, ja siis peafjine me mõistma, kui me tema kannatusi märkame, et ta ennem ära teenib kaastunde kui laituje.

kolmas õpetus, mis ma teatud määral olen saanud, on, kui inimesed on ebameeldivad, siis nende loomulikke waimuomadusi filmas pidada, ja neilt mitte jarnast meeldiwust ja lugupidamist oodata, kes pole loomult õnatundeliised ja tähelepanelikud, wõrreldes nendega, kel jeda on. Nendelt ei tule oodata, et nad teatjid kui wähe on tarwis, et jaada haawunuks.

Ma olen mitmel juhul tähele pannud, et keegi, kes oli ilma tähelepanuta ja tahtita, teisele midagi ebameeldiwat ja lõikawat ütles, ei mõelnudki jeda nii ega olnud ette kawatjenud kedagi haawata wõi pahandada; tal oli lihtjalt paha mood ja tahtitunde puudus. Kui meie oleme teisjgugused, siis tänagem jelle eest Jumalat ja õelgem iseenejele: „Kes on sind paremaks teinud? Mis jul omal on, mida ja ei ole saanud?“

Säemann.

Terwisõhid.

Keedusoola kuritarwidus.

Jahu on toiduaine ja sool maitjeaine ja siiski antakse meie jahu ja soola sijaldawaid aineid jamaal määral! See märgib ära, enam kui kauaegsed uurimused, meie rahwa wale waate keedusoola küsimuse suhtes. Meie kodumaal on piirfondi, kus täht-tähelt iga juutäis leiba wõi liha kastetakse soola.

Keha päewajeks keedusoola tarwiduseks jatkub 5—8 grammist. Palju inimesi tarwitawad jelle hulga ja ijegi enam ühel ainjal jöömaajal.

Ülemäärane keedusoola tarmitus teeb ka paksuks. See võib kõlada imelikult, kuid see on tõjasi. Suur soolajöömine paneb janutama nii, et peab jooma mõttetult palju. Sool aga peab finni wee ja paisutab jelle tagajärjel keha. Pole ime, et lihunikude ja wõõrastemajapidajate seas, kes on enamasti wäga juured soolatarwitajad, leidub enamjagu paksufõhulisi.

Peale jelle loormatakse keedusoola kuritarwituse läbi ainetewahetust, wereringmoolu ja neere.

Wäga tähelepanaw on, et peaaegu kõik harjumusjoodikud on keedusoola kuritarwitajad. See läbi tekkiw maitjenärwide tuimenemine äratub iha

iffa tugewamate ja tugewamate erutuste järele ja lõpuks lõrgeprotsendilise alkoholi järele.

Tugewajt keedusoola tarwitusest tagajiminet mõõdukuse juure on waid näilijelt raske. Kogemused näitawad, et näiteks haiged inimesed, kellele nende häda kaotamiseks määrati keedusoolawaba dieet, kannatasid jelle wälja juurepärastelt ja enamasti jaawutasid nad juba mõne nädala järele palju terwema, jagedasti ijegi õitsewa wäljanägemise. Siinjuures räägib muidugi kaasa asjaolu, et haiged, kes tunnewad hirmu oma haiguse raskemaks muutumise eest, teewad jeda parema tahtega, kui näilijelt terwed. Eriti keedusoolanäljajaid inimesi tuleb joodjas mõttes mõjutada aegamööda wähendades keedusoolaliisimist. Soolaje maitse ärajätmine kaetakse otstarbekalt jupiliisandite, nagu peterjellide, tillide ja sibulate juurema annuse läbi. Ka muskaatpähkel on oma würtjika maitse tõttu wäga sobiw jelleks wõõrutamisotstarbeks. Edasi peab panema tähele, et neil üleminekufuudel oleks ülekaal teistel maitsemõjudel. See jännib eriti rikkaliku puuwilja, pähklike, piima-, jahu- ja magustoitude kui ka maitustuste jöömise läbi.

Niiske forteri kahjust.

Dr. Felden.

Õhitatakse terve rida uusi maju, mis wastawad peaaegu kõigile moodja hügieeni nõuetele. Aga kuidas näewad wälja juba praegu olemasolewad! Nende eest ei hoolitse ükski inimene. Sealjuures peidawad paljud neist oma elanike terwisjele hädaohtu nende seintes peituma niiskuse tõttu. See wõtub kehalt ära wäga palju joojust, jst niiske õhk juhib joojust paremini kui kuiv. Selle tagajärjeks on elanikkude seas kestew külma tunne. Sellele jeltjib kestew pea uimajus. Sarinajed nähted ei kao ka niiskete tubade kütmisel täiesti. Weeauramine tõmbab seintest ifka jälle joojust ja turba jääb külmaks. Seewastu aga imewad riided ja woodid endasse niiskust ja rööwivad kehalt jelle joojust. Seeläbi tuleb kõigepealt esile kerge külmetus, mis weel ei waja olla otjene haigestumine. Külll aga nõrgendab see pikapeale keha wastupanujõudu, nii et ta kergemini allub mitmejuguustele haigustele. Tulewad esile kroonilised katarrid, mis ei kao enne, kui maja on kuwatatud wõi kolitud teise kohta. Edasi on jelle tagajärjeks reumaatilised haigused ja, mis eriti tähtis, tiisikus. Ka wererujunemist mõjutatakse ebasoodsalt. See kahju awaldub kõigepealt laste juures, kes kaebawad peawalude, roidumuse ja halwa jöögiisu üle ja näewad enamasti kahwatud wälja. Sagedasti pannakse laste halb wäljanägemine puuduliku toitmise arwele, mis on täiesti

(Lõpp 15 lehel.)

Laste nurf.

Mida lumipall õpetab.

Oli jadanud lund. Uulitsal kihasid lapsed. Lehti lumest pehmed pallid ja loobiti üksteist, pidades lumesõda. Kõigil pakjud riided seljas ja näod õhetasid märgust ja naerust.

Senny mõtles midagi uut. Ta hüüdis: „Lähme teeme lumipalli ja vaatame, kui suure me suudame teha.“

Ta pigistas peotäie lund peo wahel palliks, pani selle maha ja hakkas weeretama. Nad weeretasid jeda seal, kus lumi polenud jügan ja warsti nad nägid, et pall on wõtnud enesesse puutükke, rohku, paberitüste ja wäikesti kiviüksi.

Lumipall iha suurenes, nii et jeda pidi juba jalk lapsti weeretama. Hõudes mäele, nad otsustasid palli tagasi weretada sinna, kus nad algasid. Pall oli juba suur ja raske, kuid allamäge weeres jee õige kergesti.

Prüigine rohi andis pallile kirju wärwi, ja kui nad palli jätsid paigale, siis jee nägi wälja enam prügihunnikuna.

Nad waatlesid jeda ja olid oma tööst pijut pettunud. Parajasti läks sealt mööda nende õpetaja ja kuulis pealt, ilma et nad oleksid märganud.

Õpetaja otsustas wõtta selle juhtumi ainekse, millest usuõpetuse tunnis rääkida.

„Ma nägin teie lumipalli ja ma teen teile arusaadawaks, kuidas lumipall wõrdub meie elule. Elu algab puhtana. Hiljem oma elus te omastate asju, mis pole puhtad, kummi wiimaks eluteekonna lõpul olete pettunud, leides oma elu peaaegu mustana.“

Taewasele Hiale teie elu on kui lumipall. Elus te kogute elamusi, mis mõjutawad iseloomu. Teie eluteel wõiwad olla pahad jeltjilised. Teis on enesearmastus, pahad mõtted ja teod. See ei paista wälja korraga. Nagu lumipall wõttis enesesse prüigi, nii teie peidate pahad asjad oma südamesse.

Pange tähele, lapsed, kui jee pall ära julab, siis te imestate, mis ta on enesesse peitnud. Kui jee peaks olema ära julanud järgmiseks tunniks nädala pärast, siis te rääkige, mis selles oli.“

Lumipall ei liigu enam paigast — fastvas suureks.

Lapsed olid sellest seletusest liigutatud ja nad tahtsid näha, mis sealt siis wälja tuleb. Slm läkski julale. Lumipall julas ja järele jäi prügihunnik. Lapsed töid sellest teate õpetajale.

„Küüd, lapsed,“ ütles õpetaja, „kui teie elu kord on elatud ja Jumala armastuse päike peatub teie südanel ja näitab wälja, mis selles peitub, mida te joowite lasta temal sealt leida? Kas te joowite, et jee oleks nagu prügihunnik, mida lumi koos hoiab?“

Lapsed said näiteid aru.

„Seepärast,“ rääkis õpetaja edasi, „te peate iga päew tähele panema, mis te oma südamesse wõtate.“

Tali.

*Oi, neid hõljuwaid lumehelbeid!
Langeb neid lõputa*

*Neist kõit katused, maapind walged,
Põõsad, puud aias ta.*

*Sest ju päiwi ei kuigi palju
lugeda tagasi saa:*

*Sadas wihma, tuul undas walsju,
Rustendas porine maa.*

*Õhtul weel taewas pilwes oli,
Nüüd aga walge kõit maa.*

*„Ema, emake, tali tuli!“
Juubeldes hõistasin ma.*

*— „Puhas lumi kõit pori katab
Zütrete, meeles sa pea —*

*Jeesus sullegi riided annab,
Walged, kui wagats jääd sa!“*

*Nii ütles ema — ta juure jooksin,
Lubasin olla tal hää. —*

*— Lapsed teiegi emad näeksid,
Wagats et jäätsid ta!*

Ihu Tuwite.

Peegel.

See oli kaua aega tagasi, kui inimesed maal weel ei olnud näinud peeglit. Nad ei jaanud end näha ega teadnud, milline on nende nägu.

Kuulajal perekonnas oli kaks last, õde ja wend. Nad olid üksteisele armjad ja töotasid jääda ühte ega armastada kedagi teist rohkem.

Ühel päewal käis nende pool rändkaupmees, kel müüa kõitjugu huwitawaid asju. Poisj oli kaupmehesst wäga huwitatud. Ta tõusis järgmisel hommikul wara ules, et minna temale weel järele. Aga jee oli asjata, sest kaupmees oli juba lahkunud sellest külast.

Roju sammudes ta filmas tee peal liiwast läikawat asja. Ta wõttis selle maast ules. See oli wäike taskupeegel, mis kaupmehel maha kukkunud. Poisj ei olnud iialgi näinud niijugust asja, ja kui ta jeda waatles, pidi ta selle imestusest maha pillama, sest seal oli nägu, mis temale wastu wahtis. „See on isa nägu,“ mõitles ta. „Kui imeline! See on küll nõidusasi.“ Koolikalt taskurätti mässtitult

ta pani jelle oma taskusse, tuli kodu ja ajetas siis jelle janiwaasi oma magamistoas. Ta oli leinut väga ärew, kuid ei rääkinud midagi oma õele.

Kuid õde pani tähele, et ta tihtilugu lipjab mängu juurest ära oma magamistuppa ja tagasi tülles ta näos on imestuse ilme. Ta aimas, et wemmal on mingi saladus ja ta otjastas jelle üles orjida. Ta piilus ja nägi, et ta wõtab midagi waasiist, wahib jeda riiki aega ja siis paneb jelle jälle etrewaatlikult peidukohtra tagasi. Miipea kui wend läks wälja, ta ruitas tema tuppa, waatas waasisse ja leidis peegli. Ta waatles jeda ja nägi tiitarlapje nägu. „Nii, see on wenna saladus — ta armastab teist,“ mõtles ta. Ta jai nudishimulifeks ja waatas uuesti peeglisje ja imestas, kuidas mõib tema wend armastada niisugust inetut, tuiait tiitarlait, nagu talle paistis peeglis.

Kui wend tuli tagasi, ta läks tujufalt tema juure ja rääkis, mis ta leidis: „Sedawiisi ja pead siis lubadust mulle... Sa armastad kedagi teist.“

Wend oli jellest illatatud. „Ei, jeal pole tiitarlapje nägu; see on isa nägu, mis ma näen jelles imeasjas.“

„Ja, ma tean, see on tiitarlapje nägu; inetu, usjane tiitarlaps.“ Ja nii nad riidlejib mitu päewa.

Mõlemad olid õnnetud. Wiimaks poisj tahtis teha riiale lõpu. „Sa pole minu wastu õiglane,“ ütles ta; „see pole tiitarlapje nägu. Tule minu juure ja waata weel.“ Nii nad läjib koos ja waatajib peeglisje.

„Kuule,“ ütles õde, „see on ju sinu nägu! Aga kes on see tiitarlaps?“

„Oo,“ wastas poisj, „see on sinu nägu.“

„Siis on need ju mõlemad meie näod,“ hüüdis õde, kusjuures mõlemad puhkesjib naerma ja näod weeglis naerfjib neile wastu. Ja see tegi lõpu nende mõtteule riiale.

Mõif riid nagu jeegi, on mõttetud ja tulewad arusaamatusest ning teewad asjaosalised õnnetuks. Me näeme ära, kui mõttetu on riid, kui me leplikult paneme oma pead kokku nagu need kaks last ja waatame riidu põhjusele otje näkku — riid on jekeldus mitte millegi pärast.

Uhel Seesuse sõbral olid ka riitüijimused. Aga kui ta oli Seesusega koos elanud, siis ta õpetas teijiti ja kirjutas armastusest. Seda leiame Uues Testamentendis. „Armastage üksteist“ ta õppis Seesusest.

Miiste korteri tahjuit. (Tärg 13. lehel.)

ülekõhtune, jekt jarnajeid kahwatuid lapji näeme ka jõntas perekonnas ja maal, kus kindlasti ei elata halwasti.

Korteri niiskusest ei tule tahju mitte ainult inimestele endile, waid ka nende warandusele.

Mööblid lähewad hallitama, riieele ja woodipejule tekiwad omapärasjed plekid, mis peius ei lähe wälja, tapeedid langewad jeintelt ja majakäjn ajub põrandasje ja kaswab niiskuse mõjul itla edasi.

Rahjuks pole tänapäew majaomanifud juntelijed jeda pahet lõrmaldama niiskete majade kuitwatamijega. Salwemas jeijuforras on need, kes elawad iirikorteris, jekt loomulikult peab kuitwatama kogu hoonet. Kes aga jaab, hoolitjegu tingimata oma ruumide kuitwuse eest. Seeläbi jaitutatud wara ja oma kõige wäärtuslikuma — terwije — alalhoidmine teeb jelle kulu kasutoowaks.

Mitmesugust.

1939. aastaks propageeritakse uuendatud kalendrit.

Siljuti käis Eesti Rahwasteliidu kalendri-uwendamise komitee esimees Mr. B. Cotsworth, kes tutvustas ajakirjanduse, riiklike ja firiklike organijatiioonide esindajaid uue ajaarwamise eeltöö ja jelle maksmapaneku wõimalustega. Kalendri-uwendaja arwates kulub weel neli kuni wiis aastat, kuni uus kalender rahwuswahelijelt maksuusele pääjeb. Uwenduskawa järele tuleb 13-kuine aasta ja iga kuu nelja nädalane, kusjuures iga kuu algus oleks pühapäewal. Uus lijatuu tuleks jumi- ja juulikuu wahele, mille nimeks on „sol“ — päikesekuu. Kolmeteistkümnest 28-päewasest kuust jääks järele harilikul aastal üks ja liigaastal kaks päewa. Need päewad nimetatakse üleilmilikeks rahwuspühapäewadeks.

1931. aastal peetud üleilmjel kalendrireformi konwerentjil, millest oja wõttis 44 riiki, oli ette pandud ligemale 300 uwenduskawa, millest kõige wastuwõetawamaks tunnistati Cotsworthi oma. Siiski jäeti ka jelle kahjuks iihemeelne otjus tege- mata. Kalendri-uwendust ei peetud tarwilikuks. Mr. C. propageerib oma kawa edasi. Ta on nende aastate jookjil käinud Hiinas, Jaapanis, Rõukogude- Venes ja peaaegu kõigis Euroopa maades.

1939. aastal on kokku kutjutud üleilmne kalendri-uwendamise konwerents Rahwasteliidu juures, mis ajaks loodetakse eeltöödega lõpule jõuda. See aasta algab pühapäewaga ja sellest päewast weale tahab Rahwasteliit oma kawa ülemaailmjes ulatufes maksma panna.

Ujulised ringkonnad wähemalt ei peaks jelle kawaga nõustuma, kuna see muudab ristijule omase kindla nädala järjekorra ja loomispäewa mälestamise.

Rahwasteliidu ümberkorraldamise tawatfused.

Oja suurriikide väljaastumisega Rahwasteliit endisel alusel on kaotanud oma tähtsuse ja rahwaste julgeolu on jattunud tõsisesse hädaohtu. Rahwasteliidu mõju ei küüni wahelsohitajana. Niiüd haaratatse mitmesuguste võimalikkude abinõude järele. Püütakse wiimse võimaluseni relwastuda. Teatawad riigid peawad eraläbirääkimisi. Aktiivsemaks on muutunud Itaalia, kes püüab etendada wahemehe oja suurriikide suhetes ja seega katsub leida lahendust kolmele küsimusele korraga — algatada rahulepingute rewideerimine, sohitada kokkulepe relwastuse normide kohta ja määrata uuesti suurriikide waheford Rahwasteliiduga. Itaalia ja Inglismaa on rahulepingute rewideerimise, mida nõuab Sakamaa, pooldajad teatavas ulatuses. Rahulepingute puutumatus kindlamaks kaitstaks on olnud Prantsusmaa, keda tahetakse tõmmata wõi sundida diplomaatikesse läbirääkimistesse rahulepingute rewideerimise ja relwastuse normide üle väljastpool Rahwasteliitu. Seega loodetakse Rahwasteliidu tegevust jattata nelja-riigi-paktist wälja minnes ja jeda muuta seitsme-riigi-paktiks, tõmmates juure niiüd kohe Nõukogude-Wene ning hiljem Jaapani ja Ameerika.

Ameerika-Wene lähenemine ja Kauge Ida.

Suureks maailmapoliitiliseks sündmuseks on Ameerika-Wene lähenemine. Ühendriigid tundsid äkki endale waja olevat Nõukogude riiki ja wiimane wõttis ettepaneku kahetäega wastu. Läbirääkimistele jaadeti väliskomisjar Litwinow. President Roosevelt andis teada, et Ühendriigid nõustufid sõlmima normaalseid suhteid Nõukogude Liiduga. Mõlemad riigid määravad wastawaisje pealinnadesse suurjaadikud. Nõukogude Liidu tunnustamine ja kokkuleppele allakirjutamine toimus 16. nov. j. a. Nii on kaks maailmawaatelt erinevat riiki leidnud teineteise ja jeda kingiwal maailmapoliitilisel tagapõhjal. Neil mõlemail on tegevust Kauge Ida wahefordadega. Seega on loodud ühine wäerind Jaapani kui aktiivsema wõimu wastu Aafias. Jaapan walmistab ette relwaliseks kokkupõrkeks Ühendriikidega. Jaapani sõjawäelised ringkonnad näewad jelles wõitluses otjustawat sõda Waikse ookeani wallutamiseks. Ühendriikide ajumaad on hädaohus. Peale selle Jaapan oma odawa toodanguga wõtub ühendriigelt ära kaubanduslikud võimalused kogu maailmas. Tunnustades Nõukogude Liitu, Ühendriigid on toonud oma positsioonid hädaohule lähemale. Nõukogude-Wene on loonud sellega ühtlasi endale seljataguse, et wõtta seisukoht Jaapani wastu. Tal on temaga konflikt Ida-Siina raudtee pärast. Jaapani imperialistlikud teguwitfud küüniwad kaugele. Ta tahab ühendada kogu Aasiat walge raasfi wastu.

Üffit nr. 20 senti.

Praegune aeg nõuab meilt rohkem teadmisi, kui meie esivanemate ajal waja oli. Elu on muutunud teistsuguseks. Sündmused kõlkiidel alabel muutuwad wälkkiirelt. Olame wana ärastimise ja uute ossingute tähe all. Kes ei taha üldise ajatwouluga mõtlematult kaasa minna ja hukkuda, peab wõtma kindla sihi kuhu tüürida.

Selles tahab teile ka 1934. aastal nõuandjaks olla kuufiri

„Meie Aeg“

Ajakiri toob teateid üldtähtsusega maailmasündmustest, lahendab ilmaawaateliifi küsimusi ja õhutab kõiki kainele, kõlblisele elule. Et ainult terves tehas terve waim elab, siis pannakse rõhku ka terweisehoidlistele küsimustele, tuues arstide sulest juhatusi haiguste arstimiseks kui ka ärastimiseks. Luidisena ilmub sel aastal ka „Easte nurg“, mis nii sõnas kui pildis pakub lastele õpetlikku ja huvitawat.

„Meie Aja“ tellimise hinnad: aastas postiga Kr. 2.—, poolaastas Kr. 1.10. Üffit number 20 senti. Tellida wõib igast postiasutusest. Posti joosfew arwe nr. 192.

Hellitades lootust, et lugejaskond sellesifulise ajakirja järele wajadust tunneb ja lehte ka uuel aastal tellimisega loetab, toimetus footwib kõigile „Meia Aja“ lugejatele

hääd uut aastat!